

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 68946-10-18 זיתוני ואח' נ' רוביק ואח'

תיק חיצוני :

לפני כבוד השופטים יהודית שבת, סג"נ, יונה אטדגי, שלומית יעקובוביץ

מעוררים

1. יצחק זיתוני
 2. נעמי (קייט) זיתוני
 3. עזבון המנוחה לי זיתוני
- ע"י ב"כ עוה"ד שמעון כץ ותומר זרחין

נגד

משיבים

1. אריק רוביק
- ע"י ב"כ עו"ד אברהם אלויה
2. מנורה חברה לביטוח בע"מ (פורמלי)
- ע"י ב"כ עו"ד אורן גרבר
3. יוסף טגנסקי (פורמלי)
4. הפניקס חברה לביטוח בע"מ (פורמלי)
- ע"י ב"כ עו"ד ניסן גיצה
5. קלוד אייזק חייט (פורמלי)

פסק דין

1
2 ערעור על החלטת בית משפט השלום בתל אביב (כבוד השופט יובל גזית) מיום 21.09.2018 לפיה
3 נקבע כי "דין העילות שאינן לפי חוק הפלת"ד להימחק מכתב התביעה".
4

רקע עובדתי

5
6 1. ביום 16.09.2011 קיפחה הצעירה לי זיתוני ז"ל, בתם של המערערים 1-2, את חייה עת נדרסה
7 למוות ע"י המשיב 1 (להלן – רוביק או המשיב 1), שכעולה מפסק הדין שניתן ע"י בית המשפט בצרפת,
8 נהג בגיפ' BMW במהירות, תחת השפעת אלכוהול ותוך אי ציות לאור אדום ברמזור, כשלצידו יושב המשיב
9 5 (להלן - חייט). לאחר הפגיעה הוטחה המנוחה אל רכב שעבר במקום באקראי ושהיה נהוג ע"י המשיב
10 מספר 3. רוביק וחייט הפקירו את המנוחה כשהיא מוטלת על הכביש, נטשו את זירת התאונה, טשטשו את
11 עקבותיהם, ונמלטו מן הארץ לצרפת.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 68946-10-18 זייתוני ואח' נ' רוביק ואח'

תיק חיצוני :

לאחר מאבק משפטי וציבורי יוצא דופן שנוהל ע"י משפחת המנוחה וע"י בן זוגה, הועמדו רוביק וחייט לדין
בצרפת, הורשעו ונגזרו עליהם עונשי מאסר, קנסות ושלילת רישיון.
אין צורך להכביר מילים על חומרת המעשים הנפשעים שנעשו ע"י רוביק וחייט, ואלו ראויים לכל גינוי וסלידה.
התאונה הוכרה כתאונת דרכים לפי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים תשל"ה-1975 (להלן - **חוק**
הפיצויים וגם **חוק הפלת"ד**), המשיבה 2 לא התכחשה לביטוח שהוציאה לג'יפ והכירה בכיסוי הביטוחי.

כתב התביעה המקורי

2. בחודש ספטמבר 2015 הגישו המערערים: הורי המנוחה ועיזבונה, תביעת פיצויים נגד רוביק, נגד
מבטחת הג'יפ חברת מנורה - המשיבה 2, נגד הנהג המעורב, נגד מבטחתו חברת הפניקס - המשיבה 4,
ונגד חייט. העיזבון עתר לפיצוי בגין הפסד השתכרות, הוצאות לוויה וקבורה, קיצור תוחלת חיים, ועוד. הורי
המנוחה עתרו גם לפיצויים מכוח "**תביעתם העצמאית**" בהיותם ניזוקים משניים כ"**קרובים נעדרים**", אף
שלא היו עדי ראיה לתאונה עצמה (להלן - **כתב התביעה המקורי**).
בסעיף 15(ג) בתביעת העיזבון, סעיף 23 (ו) בתביעת התובע 1, וסעיף 32(ו) בתביעת התובעת 2 - תבעו
המערערים גם פיצוי בגין "**הוצאות והפסדים שונים הכרוכים במאבק הציבורי להבאת הנתבע 1 והשותף**
לנסיעה לדין".

בנוסף לכך עתרו כל המערערים לפיצוי נוסף הנסמך על "**עילת תביעה נוספת ונפרדת נוסף לעילת**
התביעה מכח חוק הפלת"ד" (סעיף 33 לתביעה):

"**בשל העובדה כי הנתבעים 1 ו-5 פעלו שלא כאדם זהיר וסביר לאחר קרות התאונה, הפקירו את**
המנוחה על הכביש והחלו במסע בריחה ממושך חוצה גבולות, תוך ניסיון לטשטש את מעורבותם
בתאונה ולהימלט מאימת הדין, עותרים התובעים לבית המשפט כי יחייב את הנתבעים 1 ו-5 לפצותם
בנוסף בגין התנהלות זו."

התנהלותם של הנתבעים 1 ו-5 מהווה רשלנות והפרת חובה חקוקה, לרבות סעיף 64א' לפקודת
התעבורה [נוסח חדש] תקנה 144 לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 וחוק לא תעמוד על דם רעך,
התשנ"ח 1998, שכן מצופה מאדם זהיר וסביר להישאר במקום האירוע, לסייע לנפגע, או לפחות
לעשות כן, ומצופה ממנו שלא ינסה למלט נפשו מהדין אל עבר לים, אלא יעמוד לדין וישלם את חובו
לחברה בישראל. כך גם דורש הדין.

התנהלות זו שלאחר התאונה אשר עומדת בסתירה מובהקת לתקנת הציבור מעוררת שאת[ט] נפש
בהיבט האישי והציבורי, גרמה לתובעים צער וסבל רבים נוספים ונפרדים מעבר לסיבלם בגין התאונה
עצמה – סבל בגינו זכאים התובעים לפיצוי נפרד – פיצוי על עוגמת הנפש, הצער והסבל לאורך השנים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 68946-10-18 זייתוני ואח' נ' רוביק ואח'

תיק חיצוני :

בין היתר לצורך הבאת הנתבעים 1 ו-5 לדין בצרפת. בנוסף זכאים הנתבעים לפיצויים עונשיים בגין
התנהלותם של הנתבעים 1 ו-5 לאחר אירוע התאונה עצמה" (סעיף 34).

כתב התביעה המתוקן

3. ביום 13.10.2016 הגישו המערערים כתב תביעה מתוקן, במסגרתו הוספה קרנית כנתבעת
נוספת, שלאחר מכן נמחקה (להלן- **כתב התביעה המתוקן**).
השוואה בין שני נוסחי כתבי התביעה מעלה כי הסעיפים המקבילים לסעיפים 15(ג), 23(ו), 32(ו) שבכתב
התביעה המקורי הם הסעיפים 17, 27(ו), 36(ו) שבכתב התביעה המתוקן; כי סעיפים 33-34 שבכתב
התביעה המקורי הושמטו מכתב התביעה המתוקן, ובסעיפים 18 ו-19(ו) לכתב התביעה המתוקן הוספה
עתירה ל"פיצויים עונשיים" במסגרת "הנזקים הכלליים" שנגרמו לעיזבון.

הבקשה

4. ביום 22.07.2018 הגיש ב"כ רוביק לבית משפט קמא בקשה הנושאת את הכותרת "**הודעה מטעם
הנתבע 1**" בה עתר לדחיית התביעה נגד מרשו, כפועל יוצא, לטעמו, מהודעת מנורה לפיה היא מכירה
בכיסוי הביטוחי. כן עתר למחיקתם מכתב התביעה המתוקן של אותם הסעיפים, שבכתב התביעה המתוקן,
"**שאינם רלבנטיים לחוק הפלג"ד**", לרבות "**כל סעיף המתייחס לפיצוי שאינו בא בגידרו של חוק
הפלג"ד**".
המערערים השיבו כי עומדת להם "עילת תביעה מכוח חוק הפיצויים ועילת תביעה נפרדת בשל אירועים
שלאחר התאונה שלא מכח חוק הפיצויים" וכי אין מקום למחוק את רוביק מכתב התביעה "**...קל וחומר
לא מהתביעה מכח פקודת נזיקין**".

בן לבין הגישו המערערים ביום 16.09.2018 בקשה "**לתיקון השמטה מקרית**" שנפלה בכתב התביעה
המתוקן, המתייחסת גם להשמטת שמו של חיית מנוסח כתב התביעה המתוקן, וגם להשמטת סעיפים 33-
34 מכתב התביעה המתוקן. בהחלטה נושא הערעור נעתר בית משפט קמא, בין היתר, לבקשה והתיר את
הוספתם של הסעיפים האבודים (סעיפים 33-34 בכתב התביעה המקורי).

ההחלטה

5. ביום 21.09.2018 ניתנה ע"י בית משפט קמא ההחלטה נושא ערעור, לפיה דחה את בקשת
רוביק לדחות את התביעה נגדו, אך מנגד קבע כי "**אף אם קיימת סמכות לבית המשפט לפסוק פיצויים
עונשיים מכח פקודת הנזיקין, הרי שלנוכח כלל ייחוד העילה, לא ניתן לעתור לפסיקת פיצויים עונשיים**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 68946-10-18 זייתוני ואח' נ' רוביק ואח'

תיק חיצוני :

על פי חוק הפל"ד". התוצאה האופרטיבית עליה הורה בית משפט קמא היתה ש"דין העילות שאינן לפי חוק הפל"ד להימחק מכתב התביעה". בית משפט קמא לא הצביע קונקרטי על אותן העילות, או על אותם הסעיפים הספציפיים שבכתב התביעה המתוקן – שדינם להימחק.

טענות המערערים

6. בערעור המונח לפנינו מלינים המערערים על כי החלטת בית משפט קמא המורה למחוק את עילות התביעה הנזיקיות החורגות מחוק הפיצויים, מותירה את "התביעה כתביעה על פי חוק הפיצויים" בלבד. לגישתם, הפקרת המנוחה, ההימלטות לצרפת, כמו גם המאבק הציבורי להבאת רוביק וחייט לדין - משתייכים לסדרת אירועים הנפרדת מהתאונה והמנותקת ממנה, ואלו מקימים גם "עילת התביעה שאינה מכח חוק הפיצויים" (סעיף 12 א לעיקרי הטיעון), וכי בית המשפט קמא "התעלם מטענות המערערים לפיה עתירתם לקבלת פיצויים עונשיים אינה מכח חוק הפיצויים אלא מכח פקודת הנזיקין" (סעיף 27 לעיקרי הטיעון).

כן נטען כי הכפפת רצף האירועים החמורים והייחודיים "לכלל יחוד העילה עומדת בסתירה לכלל זה ומהווה ניצול לרעה שלו", בבחינת "עיר מקלט" לפושעים, שתותיר את המערערים ללא יכולת לתבוע את הפיצוי המלא המגיע להם.

עמדת המשיב 1

7. המשיב 1 חולק עקרונית על טענת המערערים בדבר קיומם של נזקים נוספים הטעונים פיצוי מעבר לפיצוי לו הם זכאים עפ"י חוק הפיצויים. לעמדתו, אין לעילות התביעה נושא המחלוקת "ולא כלום עם חוק הפל"ד הקובע את עקרון "יחוד העילה" ואלו אינן אלא "ניסיון לקרוא תיגר על תפיסתו של חוק הפל"ד ותכליותיו".

הכרעה

8. התוצאה האופרטיבית של תיקונו, פעמיים, של כתב התביעה, מתבטאת למעשה בהשתתות על שתי מערכות דינים: האחת- חוק הפיצויים, במסגרתו נתבעו, לענייננו, גם פיצויים עונשיים וגם החזר ההוצאות בהן נשאו המערערים לצורך הבאת המעוולים לדין; והשנייה - דיני הנזיקין הכלליים החלים לטעמם של המערערים על ההתרחשויות שבקטע הזמן המתחיל בהפקרת המנוחה וההימלטות מן הארץ עד להעמדתם של המעורבים לדין בבית משפט צרפתי, המהוות אירוע נפרד המקים "עילת תביעה נוספת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 68946-10-18 זייתוני ואח' נ' רוביק ואח'

תיק חיצוני :

- 1 ונפרדת נוסף לעילת התביעה מכח חוק הפל"ד", המזכה אותם בפיצויים עונשיים ובהחזר ההוצאות
2 לעיל.
3
4 9. מהחלטת בית משפט קמא לפיה "... נוכח כלל ייחוד העילה, לא ניתן לעתור לפסיקת פיצויים
5 עונשיים על פי חוק הפל"ד", ולפיה "דין העילות שאינן לפי חוק הפל"ד להימחק מכתב התביעה"
6 אין להבין אלא שבית משפט קמא דחה גם את העתירה לפיצויים עונשיים במתווה חוק הפיצויים, אלו
7 שנתבעו בסעיף 18 ובסעיף 19(ו) לכתב התביעה המתוקן במסגרת "הנזקים הכלליים", וגם את העתירה
8 לפיצויים עונשיים הנסמכת על דיני הנזיקין הכלליים- אלו שנתבעו בסעיפים 33-34 שהוספו לכתב התביעה
9 המתוקן.
10 אין למצוא בהחלטת בית משפט קמא התייחסות מיוחדת, ודאי לא הנמקה, לראש הנזק שעניינו בהשבת
11 ההוצאות בהן נשאו המערערים לצורך העמדת העבריינים לדין, אם זו שבתוכי חוק הפיצויים, אם זו
12 שמחוצה לו.
13
14 10. האם עומדת למערערים עילת תביעה, הנסמכת על דיני נזיקין הכלליים, לחיובם של רוביק וחייט
15 בפיצויים עונשיים, בנוסף לפיצוי שמקנה להם חוק הפיצויים?
16 אין המדובר בטענה חדשה, אלא בכזו שכבר נדונה ונטחנה עד דק, הוכרעה, ונדחתה לאור כלל ייחוד העילה
17 שבסעיף 8(א) לחוק הפיצויים הקובע כי "מי שתאונת דרכים מקנה לו עילת תביעה לפי חוק זה...לא
18 תהיה לו עילת תביעה על פי פקודת הנזיקין בשל נזק גוף, זולת אם נפגע בתאונה שנגרמה על ידי
19 אדם אחר במתכוון".
20 בעא 8535/01 ליפשיץ נ' מדינת ישראל, שלא נס ליחו, נקבע ע"י כבוד השופט ריבלין, בהקשר לתביעה
21 בגין נזק הנובע מרשלנות רפואית שהתרחשה לאחר מתן פסק דין בתביעה לפי חוק הפיצויים, כי חוק
22 הפיצויים "מציע משטר פיצויי 'טהור' בצד האחראיות המוחלטת המוטלת במסגרתו. על פי ההסדר
23 הקבוע בחוק, בהתקיים התנאים לתחולתו מתבטלת כליל עילת התביעה בנזיקין, ושוב אין הנפגע
24 רשאי לתבוע את נזקיו אלא במסגרת החוק" (פסקה 1), וכי: "היקפן של שתי הנפקויות האלה הוא פועל
25 יוצא של היקף העילה כפי שתוגדר לעניין הוראת סעיף 8 לחוק הפיצויים, השולל, ככלל, ממי שנפגע
26 בתאונת דרכים, ויש לו עילת תביעה מכוח חוק הפיצויים, את הזכאות לתבוע פיצויים מכוח דין הנזיקין
27 הכללי... כל עוד מתקיים קשר סיבתי משפטי בין השימוש ברכב לבין נזק הגוף שנגרם לנפגע בעת
28 התאונה עצמה או לאחריה, יבוא הנזק, גם הנזק הנוסף, במסגרת עילת התביעה הקמה מכוחו של
29 חוק הפיצויים, ושוב לא יוכל הנפגע לתבוע מחוץ למסגרת החוק" (פסקה 2).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 68946-10-18 זייתוני ואח' נ' רוביק ואח'

תיק חיצוני :

1 במהלך השנים ובעקבות פסעה הפסיקה לאורה של ההלכה לעיל.
2 המערערים טוענים כי יש לחלק את הפרשייה לשני אירועים נפרדים: האחד – הפגיעה במנוחה והטחתה
3 אל עבר הרכב המעורב הנוסף, והשני – זה המתחיל בהפקרת המנוחה, נטישת מקום התאונה, ההימלטות
4 והבריחה לחו"ל. אלא שחלוקה זו היא מלאכותית, ביחוד עת המבחן הסיבתי הדומיננטי בחוק הפיצויים הוא
5 מבחן הסיכון התחבורתי. "מבחן זה קובע כי הקשר הסיבתי המשפטי מתקיים...אם התוצאה המזיקה
6 היא בתחום הסיכון שיצרה התנהגותו של המזיק...כל תוצאה מזיקה הנופלת לתוך אותו מיתחם,
7 מקיימת את הקשר הסיבתי המשפטי" (רע"א 444/87 אלסוחה נ' עיזבון המנוח דד דהאן). די לעיין
8 בעיתונות היומית על מנת להיווכח כי הטענה לפיה הפקרת הנפגע תוך הימלטות ממקום התאונה, מנותקת
9 בחריגותיה מהתאונה ומה"שימוש ברכב מנועי למטרות תחבורה" בהיבט הסיכון התחבורתי - אינה
10 עומדת, למרבית הצער, במבחן המציאות.
11 אין המדובר ב"ארוע מובחן" נוסף ועצמאי שבעקבותיו נגרם גם נזק נוסף המנותק מהאירוע הראשון באופן
12 היוצר "פרק חדש בסיפור העובדתי" (רע"א 4394/09 לנדרמן נ' סגיב הנדסה). מדובר בשרשרת
13 התרחשויות המהוות פרשייה אחת שתחילתה בנהיגה פרועה, המשכה בפגיעה במנוחה, וסופה בהפקרת
14 המנוחה, נטישת מקום התאונה וההימלטות, שכולן עוסקות באירוע מתמשך אחד וביחידת נזק אחת.
15 אם גם רשלנות רפואית, אף בדרגה גבוהה, שהתרחשה לאחר התאונה במהלך הטיפול הרפואי במי שנפגע
16 בתאונה (ע"א 3765/95 חוסיין נ' ד"ר טורם) ואם גם פגיעת קרוב נעדר כניזוק משני (עניין אלסוחה) -
17 באות בתחום הסיכון שיצר השימוש ברכב, הפקרה ונטישה לא כל שכן.
18
19 11. נשוב ונזכיר כי תכליתו העיקרית של חוק הפיצויים הייתה ועודנה, להסיר מסדר היום את
20 ההתדיינות סביב שאלת האשם, דרגתו, והיקפו, בכל הקשור לתביעות שעניינן נזקי גוף בגין תאונות
21 הדרכים. המחוקק ביקש ליצור "מנגנון אשר לא יהיה חשוף לקשיים הכרוכים בשיטת האשם...מנגנון
22 מהיר ויעיל ... הוא ביקש לייעל ולפשט את הדיון בהן על ידי ייתור הדיון בשאלת האחריות. הוראת
23 ייחוד העילה שבחוק הפיצויים נועדה להגשים תכלית זו. תכלית זו תומכת בפירוש המילולי של סעיף
24 8(א) לחוק הפיצויים...היא מצביעה על כך שהמחוקק ביקש ליצור מעין מערכת סגורה, שבה לא יהיה
25 על בתי המשפט להידרש לסבך הסוגיות והשאלות המתעוררות בשיטת האשם. זהו תפקידה של
26 הוראת ייחוד העילה...יש לפרש את הוראת סעיף 8(א) כהוראה מהותית השוללת זכות תביעה
27 מעיקרה" (עניין חוסיין נ' ד"ר טורם לעיל).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 68946-10-18 זייתוני ואח' נ' רוביק ואח'

תיק חיצוני :

פיצולה, המלאכותי לטעמנו, של תאונת הדרכים לשני אירועים נפרדים, עת הראשון שבהם ייבחן לפי חוק הפיצויים והשני לפי דיני הנזיקין הכלליים, מכניס "בדלת האחורית" את שאלת האשם וחומרתו, ומחזיר אותנו כמה עשורים אחורה, בניגוד גמור לכוונת המחוקק ולתכלית אותה ביקש להגשים.

12. מעבר לצורך נעיר, בהיבט של אגרת המשפט, כי נפסק שסעד של פיצויים עונשיים אינו נכלל בגדר "תביעה לפיצויים בשל נזק גוף", הוא "בבחינת 'בן חורג' לפיצויים הנזיקיים", ונחשב "משום סעד כספי רגיל", ועל כן נדרש לכמתו ולשלם אגרה בגינו (רע"א 7644/09 תרכובות ברום בע"מ נ' פרופ' שאל לדני). לא שולמה אגרה מתאימה בענייננו.

13. זהו המצב גם באשר לדחיית העתירה לפסיקת פיצויים עונשיים על פי חוק הפלת"ד במסגרת "הנזקים הכלליים" של העיזבון – כפי שנתבע בסעיפים 18, 19 (ו) לכתב התביעה המתוקן. ההלכה בסוגיה זו היא חד משמעית.

הפיצוי שקובע חוק הפיצויים אינו מחושב לפי אמות מידה אינדיווידואליות, אם של הניזוק ואם של המזיק, אלא לפי קריטריונים אחידים ללא תלות באשם ומידתו, ובגבולות הסד הנוקשה של הנוסחאות שבחוק, שאין מכירות בפיצוי עונשי תלוי נסיבות. הגבלה זו, יציר הפסיקה, אך משקפת את "המחיר" שיש לשלם עבור הרחבת מעגל הנפגעים הזכאים לפיצוי אף בהיעדר אשם, לאלו שמלכתחילה לא באו באופן טבעי בד' אמות הגדרת נפגע בתאונה. החבות המוחלטת כלפי הניזוק- מזה, והגבלת שיעור הפיצוי, אם באשר לכאב וסבל, אם באשר לשילוש השכר, ואם באשר לגובה שכר טרחת עו"ד – מזה, מהווים כלים שלובים המאזנים זה את זה. (ע"א 2591/09 אנואר אלנסארה נ' אברהם שליסל).

בהקשר ספציפי לפיצויים עונשיים באכסניית חוק הפיצויים כבר נפסק: "... השאלה היא איפוא, אם ראוי להכיר בעילה לתביעת פיצויים עונשיים בתובענה לפי חוק הפיצויים המאופיינת בהעדר אשם, בהעדר הצורך לבחון את טיבה של התנהגות הנתבעים (למעט במקרים החריגים שבסעי' 7 לחוק... ברור על כן, כי מיסודותיה של שיטת הפיצויים לפי חוק הפיצויים, נובע שאין להכיר באפשרות לתבוע פיצויים עונשיים אלא יש להסתפק באותם פיצויים שהחוק מעניק לנפגעים ובמקרה של מוות, לעזבון ולתלויים על פי המותווה בחוק ובסעיף ההפניה לפקודת הנזיקין. אין להתיר תובענה או עתירה לפיצויים נוספים מעבר לקבוע בחוק ובתקנותיו. החוק אינו קושר בין טיב ההתנהגות של המזיק לבין פסיקת הפיצויים..." (ת"א (חי) 1455/99 מבורך נ' הפניקס).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 68946-10-18 זייתוני ואח' נ' רוביק ואח'

תיק חיצוני :

וכן:

"פיצויים עונשיים. התובעת עתרה לחייב את הנתבעים בפיצויים עונשיים, בשל הרשלנות הפושעת שגרמה לתאונה הקטלנית. אומר בקצרה כי תביעה על פי חוק הפיצויים, המבוסס על הסדר ביטוחי ולא על אשם, אינה האכסניה המתאימה לפיצוי עונשי, ודין הדרישה להידחות" (ת"א (חי') 1694/00 קרלינר נ' הפניקס, 2005).

דומה שגם ב"כ המערערים אינו חולק על כך, כדבריו בעיקרי הטיעון מטעמו: "...בעוד בית המשפט קמא התעלם מעובדה זו וקבע את העובדה שאינה שנויה במחלוקת כי לא ניתן לעתור לפסיקת פיצויים עונשיים על פי חוק הפיצויים..." (סעיף 29 לעיקרי הטיעון).

14. נותר להכריע בעתירה להחזר ההוצאות בהן נשאו המערערים שהיו כרוכות במאבק המשפטי/ציבורי להעמדת העבריינים לדין.

המערערים מניחים כי בית משפט קמא דחה גם עתירה זו, אלא שהנחה זו אינה מתחייבת מנוסח ההחלטה, גם לא מנימוקה. בהכרעתו התייחס בית משפט קמא לסוגיית הפיצויים העונשיים, אלו שנתבעו לפי חוק הפיצויים ואלו שנתבעו לפי דיני הנזיקין הכלליים, לתכלית שבבסיס עיקרון האין-אשם וייחוד העילה, ולנימוקים העומדים בבסיס הכרעתו, אך לא הכריע, ודאי לא באופן ברור, בשאלת הוצאות מאבק משפטי שנועד להעמיד את העברייני לדין, האם הן בנות פיצוי, במובחן מסוגיית הפיצויים העונשיים.

למעלה מהצורך נציין כי בעוד שקשה להלום מתיחת קו החוצה בין אירוע הפגיעה הפיזית במנוחה לבין הנטישה וההימלטות ממקום התאונה ומהארץ, תוך הפרדתם לשתי פרשיות נפרדות, אין לקבוע בהכרח כי מסע ציבורי חוצה יבשות, שהשתרע על פני תקופת שנים, ושביגו נגרמו למערערים, מן הסתם, הוצאות לא זניחות, לצורך הבאת העבריינים הנמלטים לדין, נכלל בהגדרת תאונת הדרכים ומהווה חלק בלתי נפרד מהסיכון התחבורתי, או שמא מן ראוי להבחין, לעניין ההוצאות, בין הימלטות ממקום התאונה לבין הימלטות מהדין.

מכל מקום, ההכרעה בשאלה זו תלויה, בין היתר, גם בנסיבותיו המיוחדות של המקרה ועובדותיו, אשר הצריכו את אותו המאמץ הציבורי והמשפטי, גם בשאלת ריחוק הנזק, וודאי אינה מתאימה לדחייה על הסף. מכל מקום, באין הכרעה ברורה ומנומקת בסוגיה זו, טרם הגיעה שעתה של ערכאת הערעור להתייחס לנושא.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 68946-10-18 זייתוני ואח' נ' רוביק ואח'

תיק חיצוני :

1 נבהיר אפוא כי סוגיית ההוצאות הכרוכות בהבאת המעוולים לדין, אם כחלק בלתי נפרד מההוצאות להן
2 זכאי הנפגע בד' אמות חוק הפל"ד, אם בהסתמך על דיני הנזיקין הכלליים, ואם בהליך נפרד/אחר,
3 שלעמדתנו לא הוכרעה כלל ע"י בית משפט קמא, תבורר ותוכרע במסגרת התיק העיקרי.
4
5 15. בכפוף להערה שבסעיף 14 לעיל הערעור נדחה.
6 דחיית הערעור אין פירושה, חלילה, המעטה כלשהי מהחומרה העולה מההתנהגות הנפשעת של הנהג
7 והיושב לצידי, או אטימות לאסון שהתרחש על המערערים בתאונה הנדונה ולכאבם וסבלם. התוצאה נעוצה
8 בהוראות החוק ובהלכה הנוהגת.
9
10 ניתן היום, כ"ג תשרי תש"פ, 22 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.

שלומית יעקובוביץ, שופטת

יונה אטדגי, שופטת

יהודית שבח, שופטת, סג"ן
אב"ד

11
12
13
14
15
16
17